

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΝ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μόλις ελπε τα λόγια αυτά η Μαρία Στούαρτ προχώρησε εμπρός με βήμα ήγειμονικό, κρατώντας ψηλά το κεφάλι, ντυμένη όπως ήταν με τ' άνδρικά. "Αν την έβλεπε κανένας άντιοπισ, θα την έπαιρνε για κάποιον νεαρό άκοιλούθο...

— "Έννοια σου, πρόστυχη βασίλισσα! Ψιθύρισε με άγανάκτηση ο κόμης Λέιστερ. Οι λογαριασμοί μας θα κανονιστούν σε λίγο και ή λαμπρότης θα σου δώσει ένα καλό μάθημα...

Ο πάργος της λαίδης Λουγκρετίαν είχε κρησνύει περί σε κατάσταση πολιορκίας. Μυστικοί πράκτορες έφύλαγαν όλες τις έξόδους και τέσσερες άνδρες φρουρούσαν τη οικία, ενώ γύρω απ' το άριστο κρατικό μέγαρο κινλοφρουρούσαν διαρκώς περίπολοι στρατιωτών.

Σ' ένα κάθισμα είχε άποικεινί τώρα βουδή και συντριμμένη μιά απ' τις πιο πιστές θαλαμηγούλες της βασίλισσας, μαζί με τον άντρα της. "Αν ή απόδοσις πετύχαι, θ' ακολουθούσαν τη Μαρία Στούαρτ παντού. Τώρα όμως τα πάντα είχαν αναγίσει.

Κι ή άτυχη νέα περίεμε με συντριβή ν' ακολουθήσει τον άνδρα της στις φυλάξεις...

Έντομοταξή ο Ροβέρτος Ντουντβέι και ο Τζών Τρομπφν έγκρατεστάθηκαν στο θάλαμο που βρισκόταν μπρός απ' τα διαμερίσματα της λαίδης Λουγκρετίαν.

— Τζών, ελπε Ξεαφρα ο κόμης στο σύντροφό του, Ξέρεις ότι αυτή ή «Γαλλιδούλα» ελπε πολύ όμοια...

— Για τη βασίλισσα λέτε, έκλαμπρότατε; Σας άόσει; ρώτησε ο βαρωνίσκος.

— Υπερφολικό, Βάλε λοιπόν όλα τα δυνατά σου, βαρωνίσκο, για να την καταφέρουμε...

— Η έκλαμπρότης σας μου παρέχει πλήρη Ξεουσιωδότη σχετικώς;

— Μάλιστα.

— Καλά τότε. Θα ενεργήσω όσο μπορώ καλύτερα...

— Περιμένω να ιδώ πώς θα με ικανοποιήσις...

"Ας άιήσουμε όμως αϊτούς να σκευωρούν εναντίον της άτυχης βασίλισσας κι' άς επάψλουμε στο Ρογήρο Βάλτερ.

Σχιζοθεμενός άπάνω στο κάθισμα και περικλιωμένος από βαθύ σκοτάδι, ο νέος παρακολούθησε το βαρύ και μονότονο βάδισμα των δυό στρατιωτών, οι όποιοι βηματίζαν κατά μήκος και κατά πλάτος μπρός απ' την πόρτα και το παράθυρο του φυλακισμένου.

Τα δεσμά του πλήγοναν τις σάσκες και το προξενούσαν άφόρητους πόνο. Έθεωρούσε πιά τον έναν του χαιμένο και δεν είχε καμιά έλπίδα για τη ζωή του. Καταλάβαινε ότι θα τον καθιρωούσαν επί εσάτη προδοσία και ότι το δικαστήριο θα τον καταδικάσε, χωρίς άμφιβολία, σε θάνατο. Θα άπεκεφαλίζετο λοιπόν και δεν θα Ξανάβλεπε πιά τη βασίλισσα.

Αϊτές ή σκέψεις ήσαν πολύ θλιβερές για το νέο, αλλά συγκρατίαν απ' την ιδέα του καθήκοντος και της θυσίας για να μη λιποψύχη. Τουναντίον μάλιστα, αισθανόταν υπερηφάνεια, επειδή είχε αναγκάσει τόσοι ισχυροί άνδρούς κι' αυτή την ίδια τη βασίλισσα Έλισάβετ να λογαριαστούν μ' ένα νέο, μ' ένα παιδί σχεδόν, σαν αυτόν.

Σιγα-σιγα όμως, όσο περνούσαν ή ώρες κι' οι πόνοι απ' το δεσμό γινόταν πιο δυνατοί, ή Ξεαφι του Ρογήρου έμετριάσθη. Σκέψεις μελαγχολικές γίφζαν τώρα στο κεφάλι του.

— Θα πεθάνω λοιπόν τόσο νέος; συλλογιόταν ο Ρογήρος με όδυν. Μά αυτό θάδαι σαν να μην Ξησα καθόλου. Κι' όταν σκοτωθώ εγώ, πούς θα μείνει για να σώσει τη δυστυχισμένη βασίλισσα;

Τότε τον κατέλαβε μιά μανιώδης απόγωσις και θέλησε να σπάσει τα δεσμά που τον στενοχωρούσαν τρομερά. Έπειδή όμως οι άνδραποι του Τζών Τρομπφν ήσαν περίφημοι στην κατασκευή γεδών κόμπων, ή προσπάθειες του νέου κατέληξαν στο να γάσουν βαθύτερα τα σκοινιά στις σάσκες του.

Έτσι ή μανία του Ρογήρου κατίμως σιγα-σιγα

και τη διαδέχτηκε ή άπομηνή κι' έπειτα ή όνειροπόλησις. Τότε μπροστά στα κλειστά μάτια του νεανίου παρουσιάστηκε ή γλυκειά εικόνα της Λευκής Βάσα και του σκόρπιοι στην καρδιά μεγάλη ανακούφιση.

Τώρα που ο δήμος του Λονδίνου έπρόκειτο μ' ένα χρίτημα να τον χωρήσει για πάντα απ' αυτή, καταλάβαινε καλά πώς την αγαπούσε κι' είχε την έλπίδα πώς αν ζούσε άκόμα θα τον αγαπούσε κι' εκείνη. Κι' άμέσως παραδόθηκε σ' έναν εύχάριστο ρευματικό, απ' τον όποιο τον διέκοψε ένας Ξαφνικός ζόθος, που άκούγονταν σχεδόν κάτω απ' τα πόδια του κι' όλοένα μεγάλωνε.

Ο Ρογήρος άνατήθηκε ταυαγμένος και τέντασε τ' αϊτί του. Ο μυστηριώδης εκείνος κρότος έμοιάσε με τον τρογμό που άφίνει το κλειδί καθώς περιστρέφεται μέσα σε σκουριασμένη κλειδαριά. "Υστερα από λίγο το πάτωμα έτριξε περισσότερο κι' ένα κήμα ψιχρού άέρα χτύπησε το νέο στο πρόσωπο.

— Έρχονται να με δολοφονήσουν, σκέφτηκε ο Ρογήρος. Άντίο ζωή, έχει γεύη Λευκή...

— Αυτό είσαι, Ρογήρος; άκούστηκε τότε μιά γλυκειά και τρομαμένη φωνή.

"Όσο άδύνατη κι' αν ήταν αυτή ή φωνή, ο Ρογήρος την άνεγνώρισε κι' ή καρδιά του σάκρησε στο άκουσμά της. Δέν του έμενε πια καμιά άμφιβολία πώς εκείνη που του μίλησε ήταν ή δεσποινίς Βάσα, ή κόρη των όνειρων του. Έπειδή όμως του είχαν φμώσει το στόμα, δεν υπέφερε να της άπαντήσει, παρά μ' έναν άναστεναγμό.

— Ναι, άλήθεια, το Ξεχασα. Ξανάτε ή Λευκή. Σ' έχουν φμώσει οι άθλιοι...

Γίρω άιλωνόταν βαθύ σκοτάδι. Ο Ρογήρος δεν κατόρθωσε να διακρίνη την κόρη που προχώρησε προς το μέρος του. Μονάχα όταν Ξφτασε κοντά του την αισθάνθηκε από την ελαφρά ενδοιά της, που τον περιέβαλε σαν άπαλό χαλί. Την ίδια στιγμή δυό λεπτοκαμωμένα χέρια του άγγιξαν το πρόσωπο, που έβρισαν το φίμωτρο και δεν άποτραβήχτηκαν παρά άφού πήραν ένα θερμό φιλή απ' τα χείλη του Ρογήρου.

— Είμαι Ξύπνιος ή όνειροφάνια; ρώτησε άμέσως ο νέος. Ελπε άλήθεια έσεις, δεσποινίς, ή μήπως κανένα πλάσμα της φαντασίας μου;

— Ναι, εγώ είμαι, άπάντησε ή Λευκή. Άλλά μη μιλάτε δυνατά, για το Θεό!... Και από πάντων μη χάνετε καιρό. Άν μάζ μιστοιούν, είμαστε χαμένοι. Έμπρός, ακολουθήστε με...

— Νά σας ακολουθήσω, δεσποινίς; Δυστυχώς δεν ελπε καθόλου εύκολο. Αυτό τά κτηνη μ' έχουν δέσει γερά άπάνω σ' αυτό το κάθισμα. Η νέα πληρώσε το χέρι της στα δεσμά του νέου και Ξεφρόνισε με φρίκη:

— Θεέ μου! Πόσο ελπε σφιχτά! Ά, τούς κακούργους! Φαίνεται πώς θα ύποφέρατε τρομερά...

— Τώρα που Ξω έσας κοντά μου δεν ύποφέρω καθόλου.

— Άν έπιχειρούσα να λύσω τους κόμπους σας με τα χέρια μου, θα τά μάτωνα χωρίς αποτέλεσμα. Εϊτυχώς που πήρα μαζί μου ένα μαχαίρι και θα τους κόψω...

— Ά, πόσο ελπε δίκιο, όταν Ξελα από όλίγον πώς ελπε ένας άγγελος!.. Εμπρός ο Ρογήρος.

— Όστε με συλλογιόσαστε λοιπόν; ρώτησε με ζωηρότητα ή Λευκή.

— Άπ' τη στιγμή που σας ελπε δεν συλλογιόμαι άλλο τίποτε εκτός από σας. Άν δεν άποτυγχάνω στα σχέδια μας και δεν Ξεφετε ή βασίλισσα Ξανά στα χέρια των εχθρών μας, σας όμολογώ ειλκρινώς ότι θα εύχαριστούσα αυτή τη στιγμή την τύχη μου που μωδώς την εϊτυχία να σας έμυστηρεσθώ τον ξρωτά μου...

— Μά γιατί μου μιλάτε έτσι, σαν να πρόκειται να πεθάνετε; τον ερώτησε ή Λευκή.

— Νομίζετε λοιπόν ότι οι δήμιο της Έλισάβετ, της σκληρής βασίλισσας της Άγγλίας, θα χαρίσουν τη ζωή σ' έναν πιστό ύπηρέτη της Μαρίας Στούαρτ, της βασίλισσας της Σκωτίας;

(Άκολουθεί)

Ελπε άπομεινεί σ' ένα κάθισμα βουδή και συντριμμένη, πλάι στον άντρα της

